

SVENSKA JOURNALEN

LÄKARMISSIONENS MEDLEMS-
OCH ORGANISATIONSTIDNING
NR 6 DECEMBER 2017 ÄRGÅNG 93

Doreen Månsson,
programledare.

SYDSUDAN:
Hoppet
i svältens
fotspår

HONDURAS:
Kurt arbetar
i rättvisans
tjänst

AKTION JULKLAPPEN:
Hårda paket
packat med
kärlek

25

Så mycket fyller Give
a Child a Family i år.

Hjärta för de minsta

Doreen Månsson besökte
barncenter i Sydafrika

Alla har rätt till ett hem

För oss är det självklart att varje människa har rätt till ett tryggt hem – oavsett var du råkar födas eller bo. Vi är därför stolta över vårt långsiktiga samarbete där vi gemensamt kämpar för gatubarnen i Kampala, Uganda.

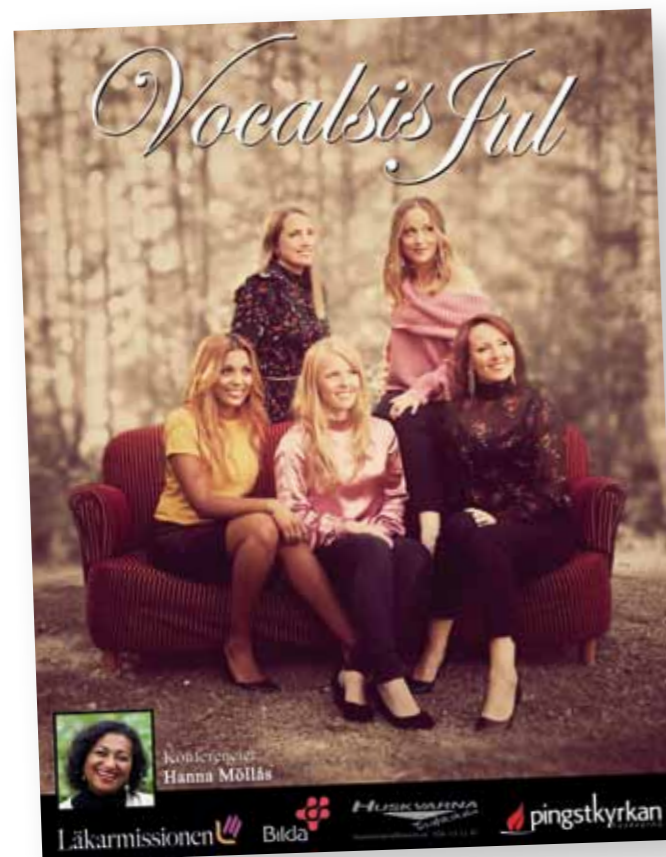
För varje såld bostad skänker Mäklarringen pengar till Läkarmissionens arbete på plats. Tillsammans fortsätter vi ge fler utsatta barn ett hem och en ny livschans.

Läs mer på maklarringen.se/litebattre

Foto: Hans-Jürgen Ramstedt

Läkarmissionen

JUL-KONSERT

Plats:
Pingstkyrkan Huskvarna

Tid:
16:00 & 19:00
lördagen 9 december

Biljettköp:
billetto.se eller
Nya Musik, Jönköping

Insamling och överskott går till säkra förlossningar i Tanzania och DR Kongo.

HEJ!

VÄLKOMMEN TILL
SVENSKA JOURNALEN
NR 6, 2017

Rikedom handlar inte bara om pengar

Bildreportaget i det här numret är från Aktion Julklappen där barn i Sverige ger julklappar till jämnåriga i östra Europa. Vi har letat i bildarkiven för att hitta bilder från dessa länder, vilket fått mig att minnas resor från långt bak i tiden. Som när vi var i Moldavien, där Frälsningsarmén delar ut julklapparna på plats. Jag minns en ceremoni där, då nya frälsningssoldater skulle invigas, och vi var med på kåren i huvudstaden Chisinau. Moldavien är ett av Europas fattigaste länder, och på den tiden var det ännu tydligare än det är i dag. Varendra moldav som satt i den kyliga salen var fattig med våra mått mätt. Det fanns kaminer som gav värme för dem som satt närmast, men ju längre ifrån desto svalare var det. I dag finns det pizzerior, biografier och köpcentrum i Chisinau, men på den tiden var det sparsamt även med neonljus. En av tjejerna i tonåren berättade för mig att hon vartannat år köpte en ny tröja och vartannat år en ny kjol eller ett par byxor. Det var det hon hade råd med. Ändå hörde hon till dem som invigdes som soldater och lovade att ägna sitt liv åt att hjälpa fattiga. För hon såg sig som en person med resurser, även om garderoben inte var stor.

Jag tänker att huruvida vi identifierar oss som rika eller fattiga handlar mycket om vilka vi jämför oss med. Ofta begränsar vi rikedom till något som enbart har med pengar att göra. Julen är en högtid där mycket kan handla om det materiella, och kraven runt det. Då återgår jag i tanken till soldatinvigningen i Chisinau, en resa då jag frös mycket, men samtidigt mötte så mycket värme. Det finns något där att bära med sig in i julen.

PS: I det här numret medföljer också en kalender för 2018 med olika exempel från Läkarmissionens arbete i världen. Hoppas du ska tycka om den!

EVA NORDENSTAM VON DELWIG
INFORMATIONANSVARIG PÅ LÄKARMISSIONEN

FOTO: TORLEIF SVENSSON

Sydsudan behöver vår hjälp nu. Sid 8

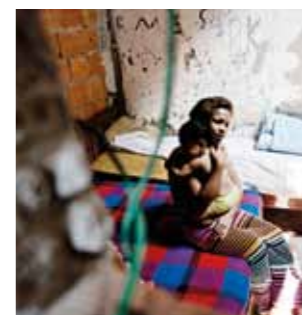

FOTO: TOMAS OHLSSON

05 Jubel i Sydafrika.
I 25 år har Give a Child a Family gett barn nytt hopp.

06 Stopp, min kropp.
Dorcas ger flickor mod att vägra könsstympning.

14 Vikten av givande.
Doreen Månsson vill visa att en hundring spelar roll.

Tomas vill fånga verkligheten med kameran. Sid 26

FOTO: TOMAS OHLSSON

25 Mode som gör skillnad för Syriens flyktingar.

26 Rättvisa bilder.
Fotograf Tomas Ohlsson vill skapa igenkänning med sina bilder.

28 Krönikör Annika Hagström om babyluckor och Jesuskrubbor.

Julklapparna som ger dubbel glädje. Sid 18

Läkarmissionen

MÅLET FÖR LÄKARMISSIONEN ÄR att stödja utsatta människors egen kraft och vilja att förändra sin framtid. Tack vare Läkarmissionens alla gåvogivare kan vi varje år genomföra internationella hjälpinsatser för närmare hundra miljoner kronor i fyra världsdelar, med tyngdpunkt på Afrika. För en hållbar och rättvis förändring kopplar vi ihop våra olika insatsområden till en kedja av insatser, Läkarmissionens utvecklingskedja.

911

kvinnor (mestadels) fick rådgivning på Panzi inom familjeplaneringen under oktober 2016.

32

av Bangladesh 64 distrikt drabbades av översvämning i augusti.

38

i så många länder hjälper Läkarmissionens givare utsatta människor med allt från nödhjälp och sjukvård till utbildning och starta-egget-kurser.

Nytt skolmaterial i årets Aktion Julklappen

Ett mervärde som ska öppna för samtal.

Inför årets Aktion Julklappen har Läkarmissionen tagit fram ett nytt skolmaterial med tips och övningar för barn i låg- och mellanstadiet.

– NU HAR VI slagit in 27 julklappar och lagt i bananlådor! Så kul vi har haft och vilka nyttiga diskussioner det blev i samband med detta.

Det säger Linda Berggren som arbetar på fritidshemmet Fjärilen, Grisbacka skola, i Umeå.

Materialet, som är anpassat efter skolans kurs- och läroplaner och utgår från Barnkonventionen, tar upp frågor om mångfald, värdegrund, och solidaritet med dem som inte har så mycket. – Vi hoppas att det här

materialet ger ett mervärde till Aktion Julklappen och inbjuder till många meningsfulla samtal, säger Helen

Karlström, Läkarmissionens projektansvarige för Aktion Julklappen.

Läkarmissionen kan få pris

2016 års årsredovisning är utvald till finalist.

Läkarmissionens årsberättelse har nominerats till utmärkelserna "Årets redovisning i den ideella sektorn" av revisionsföretaget PwC som står bakom priset.

– ATT VI HAR valts ut tror jag beror på att vi har lyckats kombinera de formella krav som ställs på en årsredovisning i den ideella sektorn med en tilltalande och lättillgänglig form, och med många fina bilder från våra projekt, säger Caroline Wesslén, pro-

duktionsledare på Läkarmissionen. Hur ser en bra årsredovisning ut?

– Den beskriver tydligt ändamålet och kopplingen mellan mål, aktivitet och utfall.

– JAG TYCKER också att det är viktigt att vara transparent, det vill säga att även beskriva aktiviteter som inte har gett förväntat resultat.

– Och eftersom det är mycket siffror och ekonomisk information att ta till sig så är det bra med tabeller och grafer och inte minst mycket bilder och personliga berättelser.

Utmärkelsernas delas ut på Ideellt forum, en årlig mötesplats för ideell sektor.

Läkarmissionens årsberättelse finns på hemsidan eller så beställer du den av Givarservice på 08-620 02 00.

Give a Child a Family firar 25 år

För 25 år sedan startade Monica Woodhouse och hennes man Basil arbetet för föräldralösa och övergivna barn.

Allt startade i Monicas och Basils hem.

Bara under september månad kom tio nya småbarn till Give a Child a Family (GCF) och antalet barn som behöver hjälp bara ökar. Alla salar är fulla.

DET HAR GÅTT 25 år sedan Monica Woodhouse och maken Basil startade det arbete som i dag bär namnet Give a Child a Family (GCF). Verksamheten började hemma hos Monica och Basil. De såg behoven och öppnade sitt hem för mammor och

FOTO: HELEN KARLSTRÖM

barn som behövde någonstans att ta vägen. De köpte husvagnar och ställde på tomten för att alla skulle få plats.

I dag har de ett välfungerande center med sovsalar, matsal och lekutrymmen för 60 barn. Ett 90-tal volontärer och anställda finns nu inom verksamheten, men behoven bara ökar.

– Många mammor är väldigt unga, utsatta för våld och övergrepp. De är för rädda för att berätta hemma att de har blivit gravida, så de rymmer hemifrån, föder sitt barn och lämnar bort det, berättar Noninzi Sobhuza.

Noninzi har varit huvudansvarig på småbarnsavdelningen sedan 2010. Det yngsta

Noninzi Sobhuza.

barn som de har tagit emot på GCF var bara sju timmar gammalt och föddes just av en ung flicka. Barnet hittades på en toalett vid ett taxistopp, där det hade fötts. Mamman var 13 år, och är en av dem som hade rymt i rädsla för vad som skulle

"Många mammor är väldigt unga, utsatta för våld och övergrepp."

hända om någon fick veta. GCF konfronterade flickans mamma med sanningen. Hon bad om förlåtelse för att hon inte letat mer efter sin dotter då hon försvann. Hon visste ju att dottern var gravid men plötsligt var hon borta.

I dag tar mormodern hand om sitt lilla barnbarn och den 13-åriga flickan kan gå klart skolan. Bakom varje barn som

kommer till GCF finns en historia som berättar om varför de kom dit.

NYLIGEN HITTADES ett annat barn gömt ute på en sockerplantage, begravd under kvistar och grenar. En ung flicka, anställd på plantagen, hade fött sitt barn på åkern och lämnat det där för att dö. I två dagar låg den lille pojken där innan han hittades.

– När vi hör sådant vet vi att barnen kommer att komma till oss, säger Noninzi.

– Polis och socionomer kommer hit med de allra svåraste fallen för de vet att vi klarar av dem. Läkarmissionen har stöttat arbetet sedan 1999 och det vill vi fortsätta med.

Dina gåvor gör det möjligt. TEXT: HELEN KARLSTRÖM FOTO: TORBJÖRN SELANDER

Läs mer om Give a Child a Family på sid 14-17.

KURIA,
KENYA
2016.12.07

Dorcas med
döttrarna
Grace och
Sharon.

Dorcas vägrade könsstympas

December är den månad då flickor traditionellt könsstympas i Kenya. Läkarmissionen arbetar mot denna sedvänja som ses som viktig bland annat för att kunna gifta sig. I stället för att omskäras bjuds flickorna in till ett läger där de får lära sig om kroppen och får kompisar som inte heller gör ingreppet.

Dorcas var ledare på ett av lägren i Kuria förra året och hennes två döttrar var deltagare.

”Jag är inte omskuren och blev svårt mobbad när jag var barn. Mamma krävde att jag skulle omskäras, men pappa uppmanade mig att stå emot. Det var väldigt jobbigt. Jag utbildade mig till lärare och märker nu att de som mobbade mig ber mig om råd. När jag gifte mig fick jag svärföräldrarna emot mig, för att jag vägrar låta våra döttrar omskäras. Men mina döttrar blir inte mobbade. De ser att det går att få ett bra liv även fast man inte är könsstympad.”

I KORTHET

FOTO: JOHAN LILJA

Den nyrenoverade skolbyggnaden inhyser ett bibliotek och undervisnings-salar för 400 sjuksköterskeelever.

Raserad skola återuppbyggd

Glädje i Nepal när de nya lokalerna invigdes.

Sjuksköterskeskolan Lalitpur utanför Katmandu drabbades hårt i jordbävningen 2015. Delar av skolan blev totalförstörd. Sovsalarna och många klassrum fick trängas ihop i dåligt anpassade provisoriska lokaler.

LÄKARMISSIONEN har gett stöd till skolan i årtionden. Efter jordbävningen bad vi om våra givares hjälp för att kunna bygga upp skolan igen.

När Läkarmissionens direktör Johan Lilja och projektchef Helena Höij besökte Katmandu i oktober

fick de en rundvisning i de nya lokalerna.

På plats fick de se helt nya studentlogement för 160 elever, ett nytt fint bibliotek och den totalrenovering som gjorts av själva skolbyggnaden. Nu kan återigen 400 elever fylla skolan, samma antal som före jordbävningen.

– Det är sorgligt att se kulturminnesbyggnader, som delar av skolan var, bli så förstörda. Men givetvis oerhört glädjande att vi kunnat hjälpa till att bygga upp skolan igen, säger Johan Lilja.

Ved blir pengar

DET KOM ETT brev till Läkarmissionen om 89-åriga Olle som jobbar med ved. Han tar inte betalt utan vill att ”köparna” i stället ger en gåva till Läkarmissionen.

”Vi grannar, Jan Karlsson och Hasse Olofsson, har nu fyllt på våra braskaminer och sätter gemensamt in 650 kronor till Läkarmissionen, enligt Olles önskan.”

Det tackar vi för och hoppas att Olles ved brinner bra.

VEHELMISTORSTAD/TTT

När strålkastarljusens slocknar efter galan

En ny dag. Morgonsolen är redan stark. På trappan utanför Give a Child a Family sitter ett nytt barn som ska få komma till centret. Blicken är vilsen. Kanske rädd. Tankarna snurrar: ”Var ska jag få bo, vilka ska ta hand om mig, är de snälla?”

Långt efter den senaste insamlingsatsningen, den här gången Världens Barn-kampanjen, så går livet vidare för våra olika partnerorganisationer. Vi här i Sverige är med och gör skillnad genom att ge våra bidrag, men det är de som är på plats som gör underverken.

IBLAND ÄR STRESSEN och frustrationen hos dem i det närmaste övermäktigt. Det finns så många som behöver hjälp, och resurserna är små. Det går inte en dag utan att de funderar över vad allas rätt verkligen betyder. Makthavare talar om allas lika rätt, men hur är det i verkligheten?

De frågorna ekar även inom mig. Är rätten lika överallt? Det är lätt att konstatera, på plats efter plats, där vi arbetar att så är det inte i praktiken. Det finns de som vill göra en avgränsning för ett land, som till exempel Sverige, en region, eller stad och säga att alla

”**Makthavare talar om allas lika rätt, men hur är det i verkligheten?**”

har tak över huvudet, ingen vård eller skolgång?

Vilken skyldighet har vi när det gäller andras rättigheter?

DET KAN IBLAND vara nyttigt att reflektera över hur välstånd skapas. Varifrån kommer de produkter som vi använder varje dag? När vi börjar fördjupa oss i det förstår vi att mycket av vårt välstånd skapas utanför vårt land. Vi har vårt välstånd i många stycken på bekostnad av andras möjligheter till samma sak.

För den som får den insikten, blir stödet man ger inte enbart ett uttryck för en god vilja utan en del av den skyldighet och det ansvar jag har som enskild individ. Men min förhoppning är att frustrationen över de mångas utsatthet inte ska resultera i uppgivenhet eller missmod, utan i glädje över att vi har fått möjligheten att utjämna skillnaderna.

För barnet på trappan är dörren framför henne eller honom, inte slutet på en resa, den är början till något nytt, där en ny familj väntar och möjligheterna att förverkliga sina livsdrömmar finns inom räckhåll. Den rätten ska inte förnekas dem, den ska vi tillsammans förverkliga.

JOHAN LILJA
DIREKTÖR PÅ LÄKARMISSIONEN

SYDSUDAN
HUNGERKATASTROF

ETT LIV MELLAN FÖRTVIVLAN OCH HOPP

Garang är djupt förtvivlad. Hans fru har lämnat honom och barnen, och den yngste är svårt sjuk.

Kan han få hjälp?

Följ med på en resa in i krisens Sydsudan
– där det trots allt glimtar till av hopp.

TEXT: BERTHIL ÅKERLUND / FOTO: TORLEIF SVENSSON

Lidandet är oerhört bland barnen i krisens Sydsudan. Här Garang Athoi med sin nio månader gamla son Kuol, som är sjuk och svårt undernärld.

K

lockan är halv tolv på dagen och regnet öser ner på ett sätt som sällan förekommer på våra nordiska breddgrader. Det är ett aggressivt skyfall som pågått med samma intensitet i närmare två timmar.

Vi står under ett tak av presenningar, på ett golv av masonitskivor. Vi är ett hundratal personer som trängs med varandra för att inte dränkas av vattnet som stänker ner mellan skarvarna i "taket".

Vi är på den internationella flygplatsen i Sydsudans huvudstad Juba. Det har varit en ny terminal på gång länge, men bygget har avstannat. Ingen vet om och när den blir klar.

Vi är inbokade på ett FN-plan som ska ta oss till nordvästra delen av landet men det är oklart om vi kommer iväg. Om regnet fortsätter kan vi i bästa fall flyga imorgon.

Vi tittar mot landningsbanan med förhoppning om att skönja en viss avmattning. Men det enda vi ser är en vägg av vatten.

DAGEN EFTER FÅR vi veta att ett fraktplan från FN:s livsmedelsprogram försöker landa på det såphala underlaget i skyfallet. Kaptenen tappar kontrollen över planet, som är fullastat med mat. Det glider av banan, in i ett område med bebyggelse. En ving slår sönder ett hus och en fyraårig flicka dör omedelbart.

Ovetande om tragedin lyckas kaptenen få planet i rätt riktning och beslutar att lyfta direkt och fortsätta till Nairobi i Kenya.

Vi står framför den kompakta vattenridån när detta sker och just när vi har gett upp hoppet om avfärd är det som om någon rycker undan en gardin. Inom loppet av ett par minuter drar

regnet bort och den grå himlen ersätts av vita moln mot en blå fond. Strax efter kommer utropet om vår avgång och kvart över ett är vi iväg.

VI FLYGER DIAGONALT över landet och för en stund går tankarna till när vi var här senast. Det var i december 2010, ett halvår innan södra Sudan skulle få sin självständighet. Då rådde i det närmaste karnevalsstämning. Efter ett långt inbördeskrig skulle jättelandet Sudan klyvas och en ny stat födas. De

flesta såg ljus på framtiden och vi kom hem med bilder på glada, skrattande människor iförda tröjor och kepsar med det blivande landets flagga.

Men så hände det som inte fick hända. Två och ett halvt år efter självständigheten kastades landet in i en ny väpnad konflikt. Orsaken var att presidenten och vicepresidenten, två gamla rebelledare, inte kunde komma överens. Konflikten utvecklades till en uppgörelse mellan landets två största

"I morse insåg jag att vi inte kunde vänta längre, något måste göras."

Kuol i vägen och vikten bekräftar att tillståndet är allvarligt.

folkgrupper. Många gamla oförrätter kom upp till ytan och trots förhandlingar och fredsfördrag har situationen inte gått att lösa. Följden har blivit en oerhörd humanitär katastrof.

I planets stolsficka finner vi en FN-bulletin om det rådande läget och det konstateras att enorma områden i landet är tömda på folk. Fyra miljoner är på flykt och nära två miljoner hotas av svält.

Krisen bedöms som den allvarligaste på jorden just nu. Hur många som fått sätta livet till är osäkert, men det talas om dödsoffer i tiotusentals.

Hjälpporganisationer från hela världen är här och FN skickar in enorma mängder med mat – ändå kan den vara svår att få ut på grund av strider. Många insatser sker i områden där de rivaliserande grupperna lever nära varandra och risken för att personal eller hjälpsändningar ska attackeras är överhängande.

VI LANDAR PÅ en jordbana i utkanten av staden Aweil och morgonen därpå åker vi till en by några kilometer från staden. I en enkel, provisorisk byggnad i anslutning till byns klinik sitter en

man med sitt lilla barn i famnen. Det råder ingen tvekan om att han är för-tvivlad. Svetten rinner längs kinderna. Tålmodigt försöker han trösta pojken som oupphörligt skriker hjärtskärande.

Plötsligt reser han sig och säger något till vår tolk, sedan går han iväg.

– Det rinner ur pojken, han måste gå och tvätta av honom, förklarar tolken.

Fem minuter senare är han tillbaka. Pojken är lugnare. Men bara för något ögonblick. Han börjar skrika igen.

– Han är sjuk och kan inte behålla maten, säger mannen som heter Garang Athoi.

Hans son Kuol är nio månader gammal.

GARANG ÄR INTE ensam i den lilla byggnaden – men sticker ut just för att han är man. Alla de övriga är kvinnor som sitter med sina barn i knäet. Några står i en kö som leder till ett skrivbord.

Garang berättar att hans fru lämnade honom och deras två barn för en månad sedan. Hon sa att hon inte längre stod ut med deras fattiga tillvaro.

– Hon gav sig av norrut, till Khartoum i Sudan, och jag har inte hört av henne sedan dess.

Han hankar sig fram som rörmontör i den mån det finns jobb att få.

Det är framför allt hans mor som tar hand om barnen och för en vecka sedan märkte hon att det inte stod rätt till med Kuol. Han var slö och ville inte äta.

– I morse insåg jag att vi inte kunde vänta längre, något måste göras. Jag kände till det här stället, det är ju många i trakten som har barn som inte mår bra.

GARANG RESER SIG med Kuol och ställer sig i kön. När det blir deras tur mäter en sjuksköterska omfånget på pojkens arm.

Markeringen på måttbandet visar rätt, vilket betyder att han är svårt undernärd. I nästa ögonblick vägs Kuol och vikten bekräftar att det är allvarligt.

Arbetet utförs av ett team från organisationen Medair, Läkarmissionens partner i kampen mot hungern i Sydsudan. Medair har åtta nutritionscener i Aweil-området och för närvarande ingår fem tusen barn och en del mödrar i programmet.

Garang får ett registreringskort och hänvisas till ett skrivbord på andra si-

SYDSUDAN HUNGERKATASTROF

dan lokalen. Han håller fram kortet och en kvinna ger honom en liten bunt folieförsedda förpackningar.

I varje förpackning finns fem små påsar med plumpy nuts – en jordnötspasta med mycket högt energivärde.

– Du ska ge pojken fem påsar varje dag i en vecka, säger kvinnan.

– När du kommer tillbaka måste du ha alla tomma förpackningar med dig – annars kan vi inte ge dig nya. Vi vill vara säkra på att du inte har sålt plumpy nuts på marknaden. Det finns de som försöker göra det.

UNDER TRE DAGAR följer vi Medairs nutritionsarbete i Aweil-området. Vi ser alla slags känslolägen hos mödrarna. Hopplöshet över att barnet är så orkeslöst, lättnad över att den röda markeringen på måttbandet övergått i gult och glädje över att barnet, efter en lång behandling, kan skrivas ut från programmet.

En stark minnesbild är mötet med Garang efter att han har träffat teamets läkare. Diagnosen är inte enbart att Kuol är undernärd, han har även en, möjligen flera, magsjukdomar.

Ändå lyser det av befrielse i Garangs ögon. I handen har han en kasse full av mediciner och plumpy nuts, och med pojken i famnen påbörjar han den en och en halv timme långa vandringen hem.

NÄR VI ÄR TILLBAKA i Juba åker vi till Medairs skyddade högkvarter för övernattning. Det skymmer och tystnaden lägrar sig över staden. På kvällarna drar tungt beväpnade gäng ut på plundringståg och människor kan mista livet för lite pengar eller en dator. Klockan tio hör vi den tunga pansardörren gå igen i korridoren där vi har vårt rum. Vi är instängda, men också trygga – till skillnad från de flesta andra i det här landet.

Vill du stödja arbetet i Sydsudan?

Swish: 90 00 217

Plusgiro: 90 00 21-7

Märk gåvan med "Sydsudan".

Plumpy nuts – jordnötspastan som kan vara skillnaden mellan liv och död.

”Du ska ge pojken fem påsar varje dag i en vecka. När du kommer tillbaka måste du ha alla tomma förpackningar med dig – annars kan vi inte ge dig nya.”

LÄS MER OCH STÖTTA VÅRT ARBETE:
WWW.LAKARMISSIONEN.SE

Garang får hjälp med sin sjuke och undernärd son, och lättnaden sprider sig i hans ögon.

”VI ÄR OLIKA MEN VI HÖR IHOP”

Doreen Månsson brinner för att göra världen bättre, och för att prata om Monica Woodhouse arbete med Give a Child a Family i Sydafrika.

TEXT OCH FOTO: THERESE HEDLUND

D

et är en hes Doreen Månsson som tar emot hemma i villan. Hon gör en kopp te till sig själv och fixar en kaffe till mig innan vi sätter oss vid det stora matbordet i vardagsrummet.

Doreen äger förmågan att få den hon möter att snabbt känna sig som en gammal vän och vi dyker direkt, utan försnack som uppvärmning, rakt ner i ämnet för dagen: Sydafrika, Monica Woodhouse och organisationen Give a Child a Family som i år firar 25-årsjubileum.

HON VAR DÄR senast i augusti tillsammans med Läkarmissionens direktor, Johan Lilja, för att spela in det inslag som visades på SVT:s Världens Barn-gala i september, där hon själv var en av programledarna. Inför resan fick hon frågan av SVT om vilken typ av säkerhet hon önskade, då de skulle röra sig i osäkra områden.

– Då hade jag lust att säga: ”Säkerhet? Jag går ju med Monica.” Du vet, hon är helig där.

– Monica är i kåkstäderna och ber för de kriminella killarnas mormödrar när de har ont i benen och finns där det behövs. Hon var min säkerhet när vi gick in där. Och då hade vi ändå med oss kameror och allt, men det var ingen som rörde oss för Monica är ju en av dem.

DET VAR INTE DOREENS första besök i Sydafrika. Det skedde för några år sedan, under en annan resa med Läkarmissionen. Då visste hon inte vem Monica var, eller att hon skulle komma att bli helt knockad av hennes arbete.

DOREEN MÅNSSON

Familj: Döttrarna Hayat, Yasmine och Amina och sambon Henrik Hallgren.
Bor: I Sollentuna.
Gör: Programledare och tv-producent.

INTERVJU: DOREEN MÅNSSON

Monica Woodhouse är den svenska missionärsdottern som mer eller mindre har gett sitt liv för att hjälpa föräldralösa och övergivna barn i Sydafrika att komma till nya familjer, ett arbete som sker i Margate, cirka 1,5 timmes bilresa från Durban.

– Jag har sett så många barnhem på mina resor till Afrika men Monicas metod är unik, säger Doreen.

ARBETET GÅR UT på att hitta nya familjer och ge barn som saknar föräldrar en chans till en bättre framtid. Familjerna de kommer till får utbildning i hur man tar hand om barn, men ingen ersättning. Doreen berättar om kvinnan hon mötte som hade tänkt ta emot ett barn, men som sedan tog emot fyra syskon. När Doreen frågade hur det kom sig, när hon själv inte hade det så gott ställt, så fick hon svaret: "Ubuntu". Ett ordspråk med innebörden: "Jag finns, för att du finns, för att vi finns".

– Lever man efter det mår man inte bättre än den som har det sämst runt omkring. Och för oss som lever i Sverige, långt bort från dem som har det svårt, är det lätt att tänka att det spelar ingen roll vad vi gör, men genom att bli månadsgivare hos Läkarmissionen så kan du påverka.

För om arbeten som det Läkarmissionen bedriver med Give a Child a Family ska fungera så behövs resurser.

– De vill, de kan och de har musklerna, men behöver vår hjälp, säger Doreen.

Monica Woodhouse fanns på plats under årets Världens Barn-gala, och Doreen blir alldeles varm i blicken när hon talar om det. Hon önskar inget hellre än att Monica ska hyllas för det hon gör.

– Hon gör sådana uppoffringar och bär så många att det är helt osannolikt. Och när hon stod och såg hur alla pengar rullade in, då fick hon känna sig buren. För det är klart att även hon tappat hoppet ibland, och blir trött.

SOM BARN VÄXTE Doreen själv upp i Nigeria och i Zambia, då hennes pappa arbetade som diplomat samt för Sida. Familjen levde i Zambia nära Sydafrika under apartheid-tiden, och hon lärde sig tidigt att inte göra skillnad på människor.

– Jag gick i en katolsk klosteskola där alla andra var mörkhyade, jag var

den enda som var vit. Och alla kom från olika kulturer, det var både muslimer och judar, men alla gick tillsammans. Att växa upp som en minoritet bland andra minoriteter gjorde det så tydligt att vi är olika, men att vi hör ihop.

EN KUNSKAP HON är mån om att skicka vidare till sina egna barn. När äldsta dottern, Hayat, tog studenten fick hon en volontärresa till Tanzania av Doreen, och när det i samband med hennes första resa till Sydafrika var dags för

mellandottern Yasmine att fylla 18, så fick hon i present att få följa med.

– Det var det bästa jag kunde ge, och på resan fick hon möta människor som räknar sina välsignelser i stället för att räkna det som är dåligt. Det påverkade min dotter, och gör att hon i dag är mer försiktig med att klaga. Hon är mer tacksam för de små sakerna.

Doreen vill visa sina barn att vi i Sverige, med de val vi gör, kan påverka hur andra har det i länder med tuffare förut-

"Jag har sett så många barnhem på mina resor till Afrika, men Monicas metod är unik."

Doreen Månsson på besök i Sydafrika och Give a Child a Family.

FOTO: TORBJÖRN SELANDER

Sagt om Give a Child a Family (GCF):

LÄS MER OCH STÖTTA VÅRT ARBETE:
WWW.LAKARMISSIONEN.SE

Ntumbi, Thandi och Sne är tre av de första barnen som kom ensam till GCF.

"Jag vill inte komma ihåg något som hände innan jag var elva. Det var då jag kom till Give a Child a Family." (Ntumbi)

"Den här platsen är allt för mig! Den är det första stället där jag kände att livet inte bara är dåligt. Den här platsen har räddat mig, om och om igen."

Sne är en av de första tjejerna som kom till GCF. Hon jobbar på centret sedan mars 2017.

Monica Woodhouse, startade arbetet med GCF för 25 år sedan, tillsammans med sin make Basil. I dag är hon exekutiv direktör och fortfarande lika engagerad i arbetet.

"Att se mammorna och barnen som vi hjälper, det är vad som driver mig att kämpa vidare. Varje barn har rätt att känna sig tryggt och varje barn har rätt till någon som älskar dem."

"Att arbeta här är min dröm. Jag älskar det jag gör. Det känns inte som ett jobb och jag kommer nog aldrig att pensionera mig, för det ger mig ett fågelperspektiv. En större bild."

Lydia Gordon är ansvarig för arbetet med fosterföräldrar sedan 2010 och var själv fosterförälder långt innan hon började att arbeta för GCF.

PAKET SOM SPRIDER GLÄDJE

När julklapparna når barnen i några av Europas fattigaste länder är det ett tydligt bevis på att glädjen i det lilla kan bli stor. I snart tjugo år har Läkarmissionens Aktion Julklappen varit ett extra ljus i vardagen för tusentals barn i Ukraina, Rumänien, Moldavien och Georgien. Det har också gett värde till alla de jämnåriga här hemma i Sverige som slår in paket.

TEXT: JOHANNA BERGKRATZ

Förväntansfull. Under en julklappsutdelning mötte vi några familjer som bodde i en källarvåning i ett övergivet hyreshus. Familjerna fick stöd av Läkarmissionens samarbetspartner på plats. Barnen, inte minst den yngsta pojken, blev mycket glada för sina julklappar.

FOTO: TOMAS OHLSSON

BILDREPORTAGE: AKTION JULKLAPPEN

Glädje. Aktion Julklappen har organiserats av Läkarmissionen varje år sedan 1998. Barn i Sverige packar en julklapp som Läkarmissionen och samarbetspartnern Human Bridge förmedlar till barn i Europas fattigaste länder.

FOTO: HANS-JÖRGEN RAMSTEDT

Paketöppning. Om julklapparna delas ut på exempelvis en skola så får självklart alla barn i klassen var sitt paket, även om några skulle ha det lite "bättre" ställt än andra. Här gör vi ett besök hos barnen på byskolan i Chiriacu, Rumänien.

FOTO: TOMAS OHLSSON

Vad är det där inne? Penna, ritblock, reflex, tandborste, ett vykort med en personlig hälsning och så några saker till. Julklapparna har haft liknande innehåll sedan starten. Saker som behövs och som barnen inte alltid har.

FOTO: HANS-JÖRGEN RAMSTEDT

Välkommen till oss! 13-åriga Elena bor med sina föräldrar och två syskon. Familjen har hästar och kor på sin lilla gård. De bjöd på traditionell hemmagjord ost och ett slags stekt bröd när vi kom på besök.

FOTO: TOMAS OHLSSON

Paketinslagning. Engagemanget bland skolklasser, föreningar och familjer över hela Sverige går inte att ta miste på när det är dags för julklappsinslagning i oktober/november. Beviset är omkring 25 000 julklappar varje år!

FOTO: ERIKA STENLUND

PÅ CYKEL TILL JOBDET – MED LIVVAKT

Kurt Ver Beek har vikt sitt liv åt att bekämpa korruption och orättvisor i Honduras.

I början av året gick nyheten ut över världen att flera tusen poliser i Honduras hade fått sparken. Detta för att få bukt med korruptionen inom kåren.

Bakom utrensningarna låg en särskild kommission med bland andra anställda från människorättsorganisationen ASJ, Läkarmissionens partner i Honduras.

En av ASJ:s chefer är Kurt Ver Beek, en amerikan som har bott i landet i nästan trettio år.

På bilden här intill cyklar du tillsammans med din livvakt. Du ser ganska orolig ut.

– Ja, jag hade väl inte räknat med att bli fotograferad i det läget.

Ett längre objektiv på en kamera är inte så olik ett vapen när det sticks ut genom bilfönstret. Jag såg det i ögonvrån och hajade förstås till.

Har man livvakt så måste det finnas ett skäl.

–Det är klart, vi är en organisation som tagit oss

an uppgiften att utmana samhällets mörkaste krafter. Honduras är i dag det kanske mest våldsamma landet i världen och bara här i huvudstaden Tegucigalpa sker omkring femton mord varje dygn.

– Narkotikakarteller, stora kriminella gäng och korruperade poliser och politiker är våra motståndare, och då lever man förstås med risken att det kan smälla.

Jag vet att flera av dina medarbetare har råkat illa ut, en blev mördad.

KURT VER BEEK

Namn: Kurt Ver Beek

Bor: I Tegucigalpa, Honduras

Familj: Hustrun Jo Ann och två vuxna barn.

Gör: Grundare och en av cheferna i organisationen ASJ, Asociación para una Sociedad más Justa (Organisationen för ett rättvisare samhälle), Läkarmissionens samarbetspartner i Honduras.

– Ja, det stämmer, fast det var ett tag sedan. Han var advokat och specialist på arbetsrätt. Han hade utrett ett stort och ganska känt företag och kunde leda i bevis att man utnyttjade arbetskraft på ett slavliknande sätt. Han var på väg till rättegången och satt i bilkö när han mördades. Två män på motorcykel körde upp vid hans bil och sköt honom genom rutan.

Hur reagerade du och dina medarbetare på det?

– Med chock och bestörtning, förstås. Då var vi fortfarande en ganska liten organisation med femton anställda och vi hade kanske inte förstått att det vi gjorde kunde få sådana följder. Detta var innan den stora våldsvågen sköljde över Honduras, den kom runt 2010 när narkotikatraffiken från Sydamerika till USA tvingats byta rutt.

Hur kom det sig?

– Olika narkotikabekämpande organ hade äntligen lyckats blockera den traditionella rutt, via Karibien, och då såg kartellerna en möjlighet att gå via Hondu-

”Här finns ju massor av politiker och tjänstemän som går att köpa.”

ASJ-chefen Kurt Ver Beek cyklar till och från kontoret – och har alltid en livvakt med sig.

Militärpolis på patrull i ett av många våldsamma och socialt utsatta områden i Honduras huvudstad Tegucigalpa.

ras. Här finns ju massor av politiker och tjänstemän som går att köpa, och kommer narkotika in i ett land i den här omfattningen ökar också våldet lavinartat.

Och det var ni, inte polisen, som hittade er medarbetares mördare, eller hur?

– Ja, de som utförde mordet var det aktuella företags chef och dess personalansvarige, en omvittnad yrkesmördare. Efter ett långt och idogt arbete kunde vi hitta en person som sett alltihop och var villig att vittna. Chefen och hans kumpan fälldes och sattes i fängelse.

Du kommer från Michigan i USA. Hur hamnade du i Honduras?

– Som nygifta ville min hustru och jag åka ut i världen och göra gott och samtidigt stilla vår äventyrlust. Det öppnade sig en möjlighet i Honduras och vi arbetade för en organisation i sex år. Efteråt var vi så fästa vid landet och människorna att vi ville stanna.

ASJ är i dag en mäktig organisation med 175 anställda som till och med har ett visst inflytande hos presidenten. Det trodde du väl knappast när ni startade?

– Nej, jag har fått nypa mig i armen många gånger. Jag minns ju hur vi startade för snart tjugo år sedan. Vi var sex personer som la hundra dollar var i en plåtbuk och

– Att vara kristen förpliktar och det kräver ofta mod, säger ASJ-chefen Kurt Ver Beek, som sett medarbetare mördas och kidnappas.

”Som nygifta ville min hustru och jag åka ut i världen och göra gott och samtidigt stilla vår äventyrlust.”

hyrde ett hörn av ett garage som kontor. Vi var fyllda av visioner och förhoppningar, och övertygade om att vi skulle kunna ge korrupta politiker och företagsledare en match. Men det var svårare än vi trodde och vi fick gnetta på ett tag innan vi kunde se resultat.

Den verklighet du beskriver är hård och brutal. Vore jag i din sits skulle jag knappast ta cykeln till jobbet, om än med livvakt.

– (Skratt) Jag är nog inte så rädd som jag borde vara. Men visst har det hänt att jag varit riktigt orolig, inte minst när vår advokat hade mördats. Då var våra barn ganska små och många tankar gick genom huvudet. Jag insåg ju att nästa kula kunde vara menad för mig.

Ni är en kristen organisation och du har sagt att ni vill vara en förebild för andra kristna.

– Ja, att vara kristen förpliktar. Det är en självklarhet och skyldighet att bekämpa orättvisor och stå upp för dem som lider. Och det kräver mod. Bibeln har många exempel på det, som när Jesus drev månglarna ur templet. Då visade han största mod – och det är i de fotspåren vi vill gå.

TEXT: BERTHIL ÅKERLUND
FOTO: TORLEIF SVENSSON

Läkarmissionen samarbetar med ASJ sedan 2009 och stöder flera insatser för barn och unga i våldsutsatta områden i Honduras. Läs mer om arbetet på lakarmissionen.se

Julklapptips!

Köp den spännande boken om svenska Miriam Mondragon, som flyttat från Piteå till Honduras för att arbeta i kampen mot det sexuella våldet – ett våld som ofta drabbar barn.

PRIS
99 KR

Betala via Swish QR-kod eller sätt in din gåva på vårt plusgiro 90 00 21-7 och märk din gåva "Honduras jul".

Klänningar som hjälper flyktingar

Jumperfabriken är ett svenskt modeföretag som tycker om att göra skillnad. För varje sålt exemplar av klänningen Bessie, designad tillsammans med systrarna från First Aid Kit, går 100 kronor till Läkarmissionens arbete för flyktingar från Syrien.

Claudia Stenström Kontor på Jumperfabriken, berättar om bakgrunden till klänningen!

– Klänningen skapades av vår grundare och designchef Elisabeth Synnes tillsammans med framförallt Johanna i First Aid Kit. Johanna uttryckte önskemål och Elisabeth tog fram förslag. Slutligen skickades en klänning till Johanna att titta på, prova och kommentera. Justeringar gjordes och sedan sattes klänningen i produktion, i en begränsad upplaga. First Aid Kits stil passar oss och våra kläder, de står för något bra och är fantastiska förebilder. Systrarna utstrålar värme, talang, sinnlighet och kvinnlig styrka, det känns fantastiskt

Jumperföretag med retromode

Jumperfabriken är ett svenskt modeföretag med en särskild passion för svunna tiders mode. Företaget grundades i Göteborg 2007 ur idén om ett klassiskt och hållbart varumärke, med fokus på stickade

plagg. Grundarna hämtade bland annat inspiration ur sina mammors fotoalbum från 1950-, 60- och 70-talen.

First Aid Kit är en svensk folkpopduo från Stockholm, bildad 2007 av syst-

att ha fått göra en klänning till dem.

Vad ligger till grund för ert samhällsengagemang?

– Vi försöker stötta där vi kan och det betyder att vi deltar i Musikhjälpen, hjälper svenska familjer på lokal nivå och stöttar ett hem som arbetar med utsatta kvinnor. I det här fallet var det Johanna som uppmärksammade oss på Läkarmissionens arbete med flyktingar från Syrien och det kändes förstås rätt. Alla som arbetar med att hjälpa människor som flyr, lever i fattigdom eller är drabbade av andra umbäranden är värda sin vikt i guld.

Två andra kvinnor som burit era plagg är Kronprinsessan Victoria och Underbara Clara. Vad utmärker de kvinnor som väljer Jumperfabriken?

– Vi kallar dem för våra Jumpervänner. Det är kvinnor som delar våra värderingar och som värnar om vårt samhälle och vår miljö. Kvinnor som vet vad de vill, har hittat sin stil, gillar kvalitetskläder och inte endast styrs av vad trenden säger just nu. Våra Jumpervänner uppskattar också att kläderna har en feminin passform. Vi är alla vackra i våra olika kroppsformer och det vill vi bejaka.

TEXT: HANNA ROSELL
FOTO: JUMPERFABRIKEN

rarna Johanna och Klara Söderberg. De har toppat listorna, vunnit Grammis och rört polarprisvinnare till tårar. Tillsammans med Jumperfabrikens Elisabeth Synnes har de designat klänningen Bessie, en svart velourklänning med vit krage.

”DE TUGGAR TUGGUMMI – ÄVEN I NEPAL”

– Jag behöver göra en sån här resa varje år för att ruskas om. Det är lätt att glömma hur bra vi har det, säger Tomas Ohlsson, en av de fotografer som reser med Läkarmissionen runt om i världen.

TEXT: THERESE HEDLUND / FOTO: TOMAS OHLSSON

Kommer du ihåg den första resan du gjorde med Läkarmissionen?

– Mycket väl. Den gick till Rumänien 2013, i samband med Aktion Julklappen, och det blev som alltid när man åker iväg på det här sättet – en smäll på käften. Men det kan vara bra att möta fattigdom på det här sättet ibland när man går här i sin bubbla i Sverige.

Bilderna du tar skildrar ofta glädje och hopp mitt i allt. Är det medvetet?

– Jag försöker. Bara för att man är fattig på pengar så betyder det inte att man inte är rik på liv. Man ber, spelar fotboll, även om man bor i ett flyktingläger. – Och många blir glada när vi kom-

mer. Ju fattigare land, desto mer kärlek får man, och då ler folk oavsett var i världen man är.

Hur gör du för att lyfta fram dem du möter som individer och inte som offer?

– Jag försöker hitta de små sakerna som är viktiga för att vi ska förstå. Så-dant som folk kan känna igen sig i, som bilden med tandborsten som är tagen i en favela i Rio de Janeiro. Eller bilden där mamman håller sitt lilla barn. Värmen och kärleken, det är basalt och går att plocka ner. Och det är där vi förenas, oavsett om vi bor i en favela eller på Östermalm i Stockholm.

Berätta om bilden med tuggummi-bubblan.

– Ja, det är typiskt en sådan situation som jag talar om. Bilden är tagen på ett tak till en lerhydda i Nepal, i en by helt avskärmat från vår värld. Jag fotade en läs- och skrivkurs som Läkarmissionen driver. Och så plötsligt blåser den där kvinnan en bubbla med sitt tuggummi. För det är klart att de tuggar tuggummi, precis som vi.

– Den Nepalresan är förresten den som gjort mest intryck på mig av alla resor jag har gjort. Det var så otroligt fattigt. Vi fick vandra dit vi skulle för det fanns inga vägar, och de levde som vi

gjorde här för hundratals år sedan, med oxar som bar saker längs stigarna. Och sedan, 24 timmar senare, satt jag plötsligt och åt pizza hemma i Majorna.

– Då hade vi varit där i 10 dagar och mot slutet kändes det nästan som om vår del av världen inte längre fanns, för att jag hade vant mig vid hur de levde.

Du fotar även kändisreportage – krävs det ett annat tankesätt när du möter mer utsatta människor?

– Ett helt annat sätt, de kändisar jag fotar är beredda på det. De ska intervjuas för någon tidning, och de vet varför jag är där. När jag är ute i ett flyktingläger så är jag först och främst

De hade aldrig tidigare sett en kamera, och plötsligt var de i centrum. Det är nog därför de ser så glada ut. Samtidigt, ovanför mig på taket till vänster står 40 personer och tittar på när jag fotar, i en by med cirka 200 personer. Och så kommer den där lilla kycklingen gående.

Fotografen Tomas Ohlsson skildrar världen och dess människor genom sin kamera.

Bilden är tagen i Nepal. Flickan på bilden har ett medfött förståndshandikapp och det hon visar är det bevis som hon har fått som berättar om hennes tillstånd och som gör att hon och hennes mamma kan få hjälp.

där som människa. Jag väntar med att plocka upp kameran tills de vet vem jag är, kanske sätter jag mig ner och pratar så att de får förtroende för mig.

– Det finns fotografer som skulle kunna åka iväg så här, fota, och dra därifrån, men så vill inte jag vara. Om jag måste välja mellan att vara en bra fotograf eller en bra människa så är jag hellre en bra människa.

– Jag kan bara inte slänga upp kameran och ta en bra bild på någon utan att de har fattat vad som hänt, eller att de känner att man har stulit något från dem.

Du möter många barn på dina resor,

önskar du ibland att du kunde ta med dem hem?

– Hela tiden, och det vill deras föräldrar också, men det går ju inte, utan man får lära sig att hantera det. Kameran kan funka som ett skydd då. Jag är där som yrkesmänniska, kameran är mitt bevis på det, och hur mycket jag än vill ta hem alla barn jag möter, så går inte det.

– Men om vi alla gör så mycket vi kan så kan vi hjälpa dem. Det är vad jag försöker göra genom att visa det jag ser, och om det sedan kan göra att det genereras pengar till organisationer som Läkarmissionen så är det bra.

”Bebisluckor har funnits i olika former”

Ett ord som jag aldrig tidigare har hört, men som jag omedelbart känner igen, får mig att stanna upp. Det ger mig inre bilder från en situation jag aldrig glömmer. Ordet är ”babylucka”. Jag står på en gata i S:t Petersburg. Husen har slitna fasader, några av dem har galler för fönstren. Luften är fylld av spänd förväntan. Min fotograf och jag väntar på ett svenskt par – som vi följer – och som snart skall gå in genom porten till barnhemmet på andra sidan gatan för att möta två små barn. Barn som ska bli deras. Det är då det händer. En bil kommer körande mot barnhemmets entré. Den stannar och ut kliver en kvinna med ett bylte i famnen. Jag hör en svag signal och jag ser hur luckan öppnas, kvinnan lyfter in barnet i luckan och skyndar raskt tillbaka till bilen som snabbt försvinner bort. Min fotograf och jag står som förstenade. Vi säger ingenting, filmar inte, känner att vi är med om något som inte låter sig beskrivas.

EN STUND SENARE, inne på barnhemmet, får vi vara med när det svenska paret för första gången får möta de barn som ska bli deras. Paret blir hänvisade till ett speciellt rum där mötet skall ske. Tystnad, bara djupa andetag. Så kommer de in, hand i hand, syskonparet som klätts upp i sina finaste kläder. Pojken tittar på paret som ska bli hans och hans systers föräldrar. Med allvarlig blick vänder han sig mot kvin-

FOTO: HÅKAN FLÅNK

”Vårt grannland Danmark öppnar för att införa bebisluckor intill sjukhus.”

nan och säger: ”Mama!” Ingen i rummet kan hålla tårarna borta. Babylucka. Jag hörde ordet igen i nyhetsändningarna för en tid sedan. Vårt grannland Danmark öppnar för att införa sådana intill sjukhus i två danska städer, Köpenhamn och Aarhus. Det finns en efterfrågan, sägs det. Jag går till historieböckerna. Där kan jag läsa att bebisluckor funnits i olika

former i århundraden. Ända sedan 1100-talet. I Italien bestämde påven Innocentius III att inrätta ett hem för hittebarn så att kvinnorna kunde lämna sina barn i hemlighet i stället för att döda dem, eftersom denna vana visade sig tydligt i floden Tibern, läser jag. Det berättas också om hur barn lades i en cylinder intill en svängdörr vid kyrkan. Mödrar la ner barnet i cylindern, vände den runt så att barnet hamnade inne i kyrkan. Hon ringde sedan på en klocka för att uppmärksamma någon på andra sidan väggen om vad som hade skett.

JAG LÄSER VIDARE om hur traditionen att lämna bort nyfödda barn förekommit varje århundrade fram till i dag. Så sent som 2010 lämnades 38 barn i bebisluckan i Altona i Hamburg. 14 av dem återhämtades av sina mammor, berättas det.

När syskonparet från S:t Petersburg fick uppleva sin första jul i Sverige mötte jag dem igen. Omgivna av leksaker, egna rum, julgran och ett överflöd av julgodis. En skarp kontrast till sovslarna och matsalen på barnhemmet där de tillbringat sina första levnadsår.

Hur det gick för det lilla knytet som lämnades in i babyluckan vid barnhemmet i S:t Petersburg vet jag inte. Ängrade sig mamman? Hamnade barnet hos nya föräldrar som tog väl hand om barnet? Frågorna förblir obesvarade.

Men julens berättelse om det lilla barnet som föddes i ett stall och lades i en krubba har vissa likheter med bebisluckorna. ”Hon lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom det inte fanns plats för dem i härbärget.” Vi kan välja att betrakta de gamla texterna som sagor – eller se likheter med den tid vi lever i. God Jul!

Annika Hagström, mångfacetterad journalist och författare som också producerat dokumentärfilmer och arbetar som programledare.

FOTO: TORLEIF SVENSSON

Julklappar som förändrar liv

Fem personer om vad de skulle välja ge bort från gåvoshopen.

Peter Fröcklin, 70 år – Jag skulle vilja ge ”Det stora utbildningspaketet” till min fru, som arbetar inom skolans värld. Att ge människor möjlighet till utbildning är viktigt, det är den bästa vägen till självständighet och försörjning.

Birgitta Nyhlén – Jag skulle vilja ge min syster en gåva för rätten att föda barn på sjukhus. Min syster har varit sjuksköterska och jag vet att hon skulle uppskatta en gåva till ett projekt som betyder mycket för både kvinnors och barns hälsa.

Anton von Delwig, 7 år – Jag skulle vilja ge hjälp till gatubarn för jag har sett på tv hur de har det. Jag måste tänka vem som ska få klappen. Kanske mormor, men jag vet inte om hon brukar hjälpa barn.

Hans Fahlén – Jag vill ge en gåva som gör det möjligt för invånare i Niger att få något vi här hemma tar för givet. Rent friskt dricksvatten! En vattenbrunn innebär så mycket mer än friskt vatten då många idag, oftast unga flickor, behöver gå långa sträckor i sökandet efter drickbart vatten. En brunn i närheten ger trygghet, hälsa och tid för annat, som studier och yrkesutbildningar.

I Läkarmissionens gåvoshop på nätet går det att köpa produkter som räddar liv. Gå in på lakarmissionen.se/gavoshop

Så handlar du i vår gåvoshop

Det är inte lätt att köpa presenter till den som redan har ”allt” eller som inte gillar prylar. Då är det perfekt att använda Läkarmissionens fina presentbutik. Där hittar du konkreta hjälpinsatser att ge bort – eller välja när du själv vill ge en gåva till

ett biståndsprojekt. Där finns något för varje plånbok, från 50 kronor och upp. Gåvan gör gott för den som ger och den som får, samtidigt som den gör stor nytta. Enklast är att beställa via vår hemsida, lakarmissionen.se/gavoshop. Välj vilket projekt du vill stödja, antal andelar och gå sedan till varukorgen för betalning.

Du kan betala via din internetbank, med bankkort eller med inbetalningskort. Ange om du vill ha ett gåvobevis och lägg då in din personliga hälsning. Gåvobeviset kan du få som en pdf att mejla vidare eller att skriva ut. Du kan även välja att beställa ett gåvobevis som trycks och skickas till den adress du anger.

Lätt

6			8		2	1		7
	8		6	9			4	3
	2	4			7		9	
		3	1	6				
9	5			2	8	4	3	
4								2
		2			1			
	6	1	4	7		3		5
			8					4

©BULLS

Medelsvår

9	1							2
		2	3			7	9	
		8	2	6	9			
						5	6	
8	5							
	2		7	5	8	9		
7					6		5	
1					3			
	3	1	7	8				6

©BULLS

Fyll i de tomma rutorna så att alla siffror från 1-9 finns med i varje lodrät och vågrät rad, samt i varje fält med 9 rutor.

Krysslösning oktober

Här är det rätta svaret på korsordet i oktobernumret 2017. Ett stort grattis till Britt-Marie Kalebsson, Tingsryd, Karl-Erik Karlsson, Svalöv och Elvi Söderhielm, Funäsdalen.

 TIPSA OSS OM VÄNLIGHET

Nästa nummer fokuserar vi på Vänliga Veckan. Har du något exempel på när du själv var vänlig eller möttes av vänlighet av en meningsmotståndare? Eller när en gammal fejd blev löst? Mejla eva.nordenstam@lakarmissionen.se eller ring 08-620 02 00 och berätta!

 CREATED BY FREEPIK

Klipp ut och skicka!

Ges ut av Läkarmissionen och är en organisations- och medlemstidning

Direktor: Johan Lilja

Ansvarig utgivare: Conny Sjöberg

Information: Eva Nordenstam von Delwig

Bistandsprojekt: Helena Höij
Medlems- och givarservice: info@lakarmissionen.se

Postadress: Läkarmissionen, 162 88 Vällingby

Telefon: 08-620 02 00 växel

Hemsida: www.lakarmissionen.se

Produktion: Swedmedia

Redaktör: Therese Hedlund
Redigering: Peter Wickberg

Omslagsfoto: Janne Danielsson/TT

Postadress: Swedmedia/Svenska Journalen, 105 36 Stockholm

e-postadress: svenskajournalen@swedmedia.se

Annonsbokning: Dicran Sarafian dicran.sarafian@lakarmissionen.se
Tryckeri: V-TAB, Vimmerby

Gåvor till Läkarmissionen på plusgiro 90 00 21-7

Swish: 90 00 217
SMS: Skicka LM100 till 729 72 så bidrar du med 100 kronor.

Decemberkrysset

Du behöver inte skicka in hela krysset. Fyll bara i tävlingskupongen här bredvid eller skriv svaren på ett vykort. Skicka till: Swedmedia, 105 36 Stockholm. Märk kuvertet "Journalenkrysset nummer 6, 2017". Senast den 20 december vill vi ha ditt svar. De tre först öppnade rätta lösningarna vinner "Jag var precis som du" av Negra Efendio.

Namn

Adress

Postadress

KATASTROFINSA TS: BANGLADESH

– De här matpaketen betyder oerhört mycket för mig och min familj, säger Jharna, med lilla dottern Aisha på armen.

FOTO: TOMAS OHLSSON

TACK för ert stöd!

Jharna är en av de runt 800 personer som samlats i byn Birol i Dinajpur i norra Bangladesh för att ta del av utdelningen av matpaket på plats. Människorna i regionen drabbades hårt i augusti när stora översvämningar förstörde odlingsmarker och byar. För Jharna innebar katastrofen att hon förlorade sitt hus och att hennes man fick svårt att försörja familjen som chaufför.

Läkarmissionens samarbetspartner ADRA har totalt delat ut 5 300 paket med ris, linser, socker och olja till behövande i området. En utdelning som varit möjlig tack vare Läkarmissionens givare.

Det som oroadе människorna mest när vattnet steg var att risskörden skulle bli förstörd. Även om översvämningar är vanliga i Bangladesh har den här regionen i norr inte drabbats på 30 år, och invånarna var därför dåligt förberedda. Men många risplantor klarade sig och när vattnet sjönk undan kunde nya planteras.

När Läkarmissionen besökte området var det hög tid för risskörd. Samtidigt som matutdelningen nu avslutas har människorna i Dinajpur kunnat fylla sina förråd med eget ris.

TEXT: SUSANNA AHLFORS